

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
József-körút 18.

Főszerkesztő: VÉSZI JÓZSEF.
Felelős szerkesztő: BRAUN SÁNDOR.
Kiadja: A SZERKESZTŐSÉG.

Égész évre 14 frt, 1/2 évre 7 frt, 1/4 évre 3 frt 50 kr.,
egy hónapra 1 frt 20 kr.
Egyes szám Budapesten 4 kr., vidéken 5 kr.

Érdeemes volt-e?

Budapest, augusztus 6.

(mf) Holnap délelőtt, amikor ez az újságlap kikerül a nyomdából, századunk legférfiasabb harcának tárgya megáll Rennesben a komoly katonai bírák előtt. Egy egyszerű katona, nem is nagyon talantumos, amolyan zárkózott katonai gondolkodású ember, aki teljességgel véletlenül lett világtörténelmi név. És amikor bírának bediktálja nevét és születési évét, az egész világban letezi a fegyvert az a formidabilisan nagy és gazdag hadsereg, amely őerte küzdött. Ezzel a kezdettel évek tüzes munkája ér véget, falhoz támasztják a fegyvereket, és győzők, legyőzöttek dolguk után mennek.

És itt áll mindenek előtt most, az eredmény napján a nagy kérdés: *Érdeemes volt-e?* Vajjon érdemes volt-e lázba hevülnie az egész emberiségnek egy közönséges francia kapitányért? Érdemes volt-e földélni a faji különbségeket, a gyűlöletet és az élet-halálharcot? Nem kár-e azért a csodálatosan nagy szellemi energia-mennyiségért, amelyet az ártatlan visszahozásává változtatott az erőátváltozás törvénye? Nem kár-e azért a megdöbbentően sok pénzért, időért, életpályáért, ambícióért, amit ez a pör elnyelt? Van-e az emberiségnek pozitív haszna abból, hogy ennyi eleven áldozat árán visszahozta Dreyfust?

A cél az emberiség boldogsága. Minden eszköz ezt szolgálja, s minden, ami történik, ezért történik. Az igazságosság, amely döntés az érdekek összeütközésekor, szükséges az emberi boldogsághoz. A Dreyfus-pörnek eddig minden kárát észleltük, ha ugyan nem szenvedtük is meg. Országokra kiható pénzügyi rázkódtatásokat okozott; elsöpört illúziókat és embereket; a gyűlölet kovásza lett, s ezerek

életét keserítette meg. Megzavarta egy olyan ország politikai beléletét, amely fontos szerve a civilizált emberiségnek. Nincs könnyebb, mint fölserolni azokat a károkat, amelyeket a tüzerkapitány póre a nagy emberi társaságnak okozott.

Most teljesült a mi szívünk óhajta, s a bennünk ösztönözött hasonló módon működő emberismeret, igazságérzet és lelkiismeret minden poklokon keresztül kiverekedte a Dreyfus igazát.

És hol a haszon? Még egyszer: *érdemes volt-e?* Hiába, keresni kell azokat az értékeket, amelyekkel az *affaire* révén gazdagodtunk. Hol vannak azok az erők, amiket nyertünk ily hallatlan pazarlás után? — Hát megvannak ezek az értékek. Friss, eleven, meghatározható értékek. Az emberi szívnek mindörökkön igaza van; s ahogy minden érzése a célszerűséget szolgálja, ahogy a szeretet és a szerelem a fajfőntartás eszközevé emelkedik, úgy a kapitány iránt érzett részvétnek is megvan a maga termékeny rezultátuma. Nem érzik, hogy ezentul óvatosabbak lesznek a bírák a nagy büntetések kimonodásában? Vajjon nem fognak-e a világ összes hadseregeinek tisztjei jobban vigyázni magukra? Nem váltak-e ártalmatlanokká kártékony gazemberek ebben a nagy tűzviharban? Megingott a bizalom a nagyhatalmak iránt, s az emberiség jobban fog örködni azok fölött, akik fontos érdekeket képviselnek. Mint ahogy egy nagy sikkasztás után kettőzik az őrt minden pénztár előtt, úgy a nagy párisi *débacle* után megerősödik a vezérkarok ellenőrzése. Nagyobb lesz a gondosság és a körültekintés a világ minden bíróságánál; a jövőben bírói nemzedékek már ennek a világraszóló gazsággal súlyosított tévedésnek ismeretével foglalkoznak el székeiket.

Mint amikor oxigént lehel be az ember s tüzes lélekzete egy perc alatt annyit rombol és épít az organizmusában, amennyit a rendes levegő egy hét alatt, — úgy izzott át romboló és tisztító tüzként ez a pör Európán.

Ha még tovább és mélyebben gondolkozunk, megtaláljuk a többi etikai nyereséget is. Végül pedig, hogy egyébről ne is szóljunk, most megint, tudja isten hányadszor, tüzes viharokon át, sirját föltépvé, biblikus erővel újra és újra győzött az Igazság és ha semmi más hasznunk nem volna, mint hogy ezt megértük, s lelkünk minden boldog derűjével gondolunk arra, hogy a nagy rendet megbolygatni nem lehet, — már ez is elég volna ahhoz, hogy ne sajnáljunk semmit, ami ezen a nagy csatán elveszett.

BELFÖLD.

Beszámoló. Barcsay Domokos országgyűlési képviselő — mint *Bánffy-Hunyad* írják — szombaton tartotta meg az évi beszámolóját. Mint minden évben, Bánffy-Hunyad közönsége ezúttal is impozánsan adott kifejezést szeretett képviselője iránt való osztatlan bizalmának, hálájának és ragaszkodásának. A tüzoltó testület fákllyakkal, az iparostestület dalkörével s nagyszámu választó közönség jelent meg alkonyatkor a Barcsay-park fejedelmi kastélya előtt. Az üdvözlő beszédet dr. *Albrecht Lajos* ügyvéd tartotta. A választóközönségnek meg-megújuló éljenzése s tapsai mellett sorolta föl a kerület népszerű és közszeretett álló képviselőjének érdemeit s egyben a választók változatlán hűségéről, rendületlen bizalmáról, ragaszkodásáról és szeretetéről biztosította. A szónok kifejezte a lakosság osztatlan szeretetét a képviselő nemeslelkű felesége iránt is, akinek általánosan ismert jótékonyasága már annyi szegény könnyűjét száritotta föl. *Barcsay* Domokos meghatottan köszönte meg a választó közön-

REGÉNY.

A más büne.

(45) — Amerikai detektivregény. —

Írta: JULIAN HAWTHORNE.

— Igen, de az természetes hamis név volt.
— Kétségtelenül, de mégis csak különös, hogy ezt a nevet mondotta és nem egy másikat.

— Miért nem használhatta volna fel éppen ezt is?

— Azért, mert ez a név olyan emberé, aki sok évig társa és barátja volt Dupennek. Grush Jakab vele ment Kaliforniába és együtt is jöttek vissza. Ő figyelmeztette Dupent a parkban önére azon a napon, amelyen először találkozott a bátyjával. Ő sugalmazta Dupennek, hogy miesoda jövedelmező üzlet volna, ha megzsarolná őnt.

— De hát hogy tudta meg mindezt felügyelő ur?

— Azt mondhatnám önnek, hogy mindezt besugták nekem, vagy más titokzatos uton tudtam meg. De hát az egyszerű valóság az, hogy Grush Jakab maga mondta el nekem.

— Ő mondta meg? Hát ő a maga embere?

— Semmi esetre sem; csak ez alkalommal jó szolgálatot tett nekem.

— De... nem értem...

— Pedig mindennapos dolog. Grush Jakabot tegnap este elfogták, mert a városi vasuton el akarta valakinek lopni az óráját. Nem ez az első alkalom, hogy dolgozunk van vele, s amikor letartóztatták, arra gondolt, hogy valószínűleg hosszabb ideig lesz a fogságban. Elhatározta te-

hát, hogy leszámol egy emberrel, aki, legalább ő azt hitte, cserben hagyta őt. És ez az ember Dupen volt.

— Összevesztetek?

— Úgy van! És pedig ön miatt! Amikor Grush az ön megzsarolását ajánlotta, Dupen hallani sem akart róla. De csak azért, hogy az egész zsákmányt maga dughassa zsebre. Amikor, úgy gondolta, megszabadult Grushról, ön után kémkedett és követte egészen bátyja lakásáig Harlembe. Amit azután csinált, azt tudja. De Grush bizalmatlankodott, s rájött Dupen kétszínű viselkedésére. Bosszút akart állani, s ma reggel azt üzentette nekem, hogy mondani akar nekem valamit. Lementem hozzá, s beszéltem vele a céljában. Elmondta nekem Dupen hűtlenségét és előre figyelmeztetett, hogy Dupen pénzt fog kapni öntől. Tettettem, hogy nem hiszek a szavának, arra tovább folytatta, s elmondta, hogy Dupen egy esztendővel ezelőtt lopást követett el, amelylyel egy ártatlan vádoltak. Igen asszonyom, a Tunstall eset volt az, amelyről beszélt. Kérdeztem tőle, honnan tudja mindezt, arra elmondta, hogy akkoriban barátja volt Dupennek, s amikor Nolen Percyt elfogták, Dupen kacagott és olyasfélét mondott, hogy az ugyan jó tréfa volt, nagyon örül, hogy bemártott a csávába egy Nolent, s reményli, hogy Nolen Percy a börtönben lesz, ő pedig azalatt vígan fog élni a pénzből.

— Ő, a nyomorult! — mondta Paula szikrázó szemmel.

— Azt feleltem Grushnek, — folytatta tovább a felügyelő, — hogy ha Dupennek köze van ahhoz a lopáshoz, akkor ő is bűnös benne. Először tagadt, végül azonban bevallotta, hogy ő fedezte fel, hogy Tunstallné nagy pénzzel a zsebében jár-kel a városban s amikor tovább faggattam, még azt is megvallotta, hogy ő mutatta meg Dupennek az asszonyt akkor reggel s várt is rá, amíg bent az ékszerboltban a lopást

elkövette. Szerinte Dupen ez alkalommal sem jött el vele szemben becsületesen. Vonakodott attól, hogy kellő részt adjon neki a zsákmányból. Hanem ő akkor nem mutatta az elégedetlenségét, csak várt az alkalmas pillanatra, amikor megbosszulhatja magát. Még sok apró-cseprő dolgot sorolt elő, amelyek sok olyan ténynyel egyeztek meg, amelyek már azelőtt kinyomoztam s mindez meggyőzőt arról, hogy a beszéde nagyjából igaz lehet.

— Hála legyen a jó istennek! — szólott Paula — Ő, az én kedves bátyám!

— Várjon még csak egy pillanatra — felelte a felügyelő — még nem vagyunk a végén. A rendelkezésünkre álló bizonyítékok áttekintése után még töprengtem, vajjon tanácsos volna-e, ha Dupent a lopás vádjára alapján tartóztassuk-e le. Ha nem sikerülne az elfogatása, akkor istenhózzát mondhatunk neki; soha többé itt nem látjuk! De ha öntől megkaphatnám a zsarolás történetének a bizonyítékait, s ha kimutathatja, hogy a pénzt csakugyan kifizették neki, a dolog akkor sokkal egyszerűbb volna, ennek az alapján elfogathatók és bekísérhetők őt. A többi magától jön majd, ha nem tévedek nagyon.

— Föltétlenül bizonyíthatom a pénz kifizetését — felelte Paula — férjem és a sekk csak elég bizonyíték.

— Nagyon helyes! És most — mondotta a felügyelő kissé előre hajolva és hangját halkítva — el akarom mondani azt a tervet, amelyet főztem, hogy a dolgot sikerrel nyélbe üthessük.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET.

Másnap reggel tíz órakor Byrnes felügyelő a legcsekélyebb részletleki rendben volt az előkészületeivel. Csak az volt éppen már a dolga, hogy lesse a legyet, amelynek a pók hálójába kell kerülnie.

Amikor Dupen Horace a sekket megkapta, azzal az elhatározással dugta zsebre, hogy más-

